

PREMI NÈSTOR LUJÁN DE NOVEL·LA HISTÒRICA

QUAN S'ALLUNYI LA TEMPESTA

ERNEST PRUNERA

Columna

ERNEST PRUNERA

QUAN S'ALLUNYI LA TEMPESTA

Premi Nèstor Luján
de Novel·la Històrica 2025

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2025
© ERNEST PRUNERA ALEDO, 2025
AUTOR REPRESENTAT PER IMC, AGENCIA LITERÀRIA, S.L.
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3389-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.125-2025
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

EL JURAT DEL PREMI NÈSTOR LUJÁN DE NOVEL·LA HISTÒRICA (2025)
EL FORMAVEN: GLÒRIA GASCH, TIN LUJÁN, MARIA CARME ROCA,
VICENT SANCHIS I JAUME SOBREQUÉS.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

Nord de la marca de Gòtia, estiu de 843

L'ombra es va despertar de sobte, després de dies adormida.

Es va estirar fins a esgarrapar el cel amb les urpes de marfil i va exhalar un alè putrefacte que només Marwan va apreciar. L'esgarip del monstre va travessar el cos del jove, des del cap fins als peus. Marwan va arquejar-se com si una mà invisible li hagués fuetejat l'esquena. Amb el rostre suat i la respiració feixuga, va observar el cel abrasador i sense rastre de núvols que s'estenia per sobre d'aquelles muntanyes desconegudes. Va escrutar el camp blau i infinit fins que els ulls li van cremar. El dia era magnífic i, malgrat tot, l'ombra era allà, amenaçadora i cruel, preparada per gaudir de la catàstrofe que estava a punt de succeir.

Des de la pedra on estava assegut, Marwan es va esforçar per mullar els dits en l'aigua del rierol per refrescar-se la cara i apaivagar així el desassossec. De res no va servir, perquè el neguit es regirava dins seu com un grapat de rates atrapades en un sac. Només ell s'adonava que l'ombra havia estès una mà sobre l'exèrcit

musulmà que havia envaït la terra dels francs, del qual ell formava part. Una mà alçada i preparada per esclafar-los a tots com un niu de formigues. Tampoc ningú no sabia que aquella ombra l'havia acompanyat en silenci i amagada des de Tudela. Ningú no sospitava que aquella ombra era ell mateix.

Al voltant de Marwan es desplegava la normalitat despreocupada dels guerrers assaborint un moment de descans. La majoria buscaven refugi sota els pins del bosc proper o es remullaven al rierol. Així ho feia Mustafà, el soldat amb qui compartia la tenda. El guerrer deixava córrer el torrent entre les cames mentre amb una mà s'esquitxava d'aigua fresca el tors nu, fibrat per anys de lluita i entrenament. Cada cop que s'incorporava, els cabells llargs i rinxolats, guarnits amb pedres acolorides d'Aràbia, es movien com una medusa d'anells de molts colors.

Marwan va apartar la mirada d'aquell cos de músculs en acció sota una pell farcida de cicatrius velles per observar la resta de la partida musulmana i no va veure cap rastre del neguit que creixia dins seu. Aquells soldats eren cecs al que estava a punt d'esdevenir-se. No ho comprenien, perquè no eren com ell. No els acompanyava una ombra terrible. Eren guerrers invencibles, combatents de Déu que feia dos mesos havien sortit de Tudela en direcció est, seguint el curs de l'Ebre. A Saragossa, l'exèrcit islàmic encara es va fer més gran i temible. Pocs dies després, la tropa va virar cap al nord, cap a Lleida. Allà van reposar de la llarga marxa durant prop d'una setmana. Van acaparar viandes i més homes, fins que va arribar l'hora de partir de nou. Llavors els musulmans van entrar a Gòtia, terra dels francs.

La tropa musulmana va travessar la terra dels infidels

com una serp de cuir i acer, arrossegant-se per terres ermes i deshabitades. Cap exèrcit els va sortir a l'encontre. Només van trobar llogarrets abandonats, fins i tot cremats pels habitants en el desesper de la fugida per no deixar res de profit als invasors. Semblava que l'objectiu de la partida, travessar Gòtia i saquejar la ciutat de Narbona, a Septimània, era cada cop més a prop. Ho tenien a l'abast de la mà. I els invasors ho sabien, ho notaven, i això els animava l'esperit. Es mostraven despreocupats i confiats. Parlaven amb desvergonyiment i somreien en imaginar els tresors que estaven a punt de conquerir. Marwan es va contagiar també d'aquell optimisme perquè, a més, l'ombra semblava haver-se adormit. Potser, fins i tot, no es despertaria mai més. Però allà, assegut al costat del rierol, el jove es va adonar que aquella idea només havia estat un engany.

Marwan va tornar a elevar la vista cap al cel amb l'esperança de trobar algun senyal de la desgràcia que s'acostava, però només va rebre la llum enlluernadora dels rajos ardents del sol. Malgrat tot, el jove sabia que la penombra cobria fatalment el campament improvisat de l'exèrcit musulmà. La foscor els abraçava a tots com una amant etèria i dipositava sobre les seves galtes uns llavis freds i famolencs.

Però llavors els pensaments nefastos de Marwan van ser distrets per la cosa més inesperada. Una petita flor solitària va descendir just davant d'ell. Era d'un color groc molt intens i tenia quatre pètals. La flor va caure suauement, dansant al ritme d'un aire imperceptible, fins a tocar la superfície líquida del rierol. El jove la va observar mentre s'allunyava, arrossegada pel corrent, sense enfonsar-se, adaptant-se al ritme de l'aigua, fins a desaparèixer en passar per sota de les cames de Mustafà.

Just llavors va començar el desastre.

L'ombra va desplegar unes ales tenebroses per les quals van lliscar deu mil diables esverats que van caure sobre la partida musulmana amb el lladruc dels gossos enrabiats. Tot l'exèrcit musulmà va quedar congelat en un instant d'expectació. Els lladrucs s'estenien en una confusió de veus demoníques que s'elevaven pels vessants de les muntanyes fins als cims de pedra nua i queien sobre els guerrers, encara no prou recuperats de la llarga marxa sota el sol tòrrid de Gòtia. Tots ells buscaven desconcertats l'origen d'aquells sons infernals que feien encongir els esperits. Sentien la bordadissa molt a prop, però no veien els animals per enlloc ni tampoc no sabien per on apareixerien.

Tot seguit va arribar la pluja mortal.

Centenars de sagetes van caure del cel com funestos missatgers silenciosos i van travessar els cossos dels guerrers amb la fúria d'una tempesta divina. Mustafà va caure d'esquena amb el coll travessat per una fletxa prima i negra. Els rínxols dels seus cabells llargs dansaven sobre l'aigua com petites serps de coloraines que provaven d'escapar-se sense èxit de la matança. Marwan no va reaccionar. Aliè a la confusió que l'envoltava, el jove observava astorat el cos inert del company de tenda fins que algú, en la fugida amarada de pànic, el va despertar d'un cop fortuït.

Va ser llavors que van veure els diables esverats.

Van sorgir impetuosament del bosc com una horda infausta. Desenes de cavallers infidels s'acostaven amb les espases desembeinades, assedegades de mort i de revenja. I els gossos, bèsties negres d'ullals grocs i afilats, s'abraonaven amb ferocitat sobre els soldats musulmans, alguns dels quals els esperaven amb les armes a la mà per presen-

tar almenys una batalla digna. El pànic, però, ja s'havia desfermat entre la major part de la tropa islàmica, des-acostumada dels exèrcits infidels després de setmanes assolant el territori enemic sense a penes resistència.

Davant el torrent impetuós de la cavalleria cristiana, alguns dels soldats musulmans van fugir a la desbandada. Es van endinsar pel bosc de pins que s'aixecava dens i profund al marge esquerre del rierol. I Marwan va ser un d'ells. Perquè Marwan no era un guerrer. Només un cop havia brandat una espasa. I llavors va jurar que mai més no tornaria a empunyar-ne cap. Així que va arrencar a córrer, pregant perquè els ulls buits de la mort no diposessin sobre les seves espatlles una mirada letal.

Marwan fugia desesperat a través d'un bosc desconegut, muntanya amunt, sense mirar enrere, allunyant-se de la matança que s'esdevenia a la riba del rierol. Amb l'agilitat que li atorgaven els dinou anys de vida, va esquivar la densitat de pins que s'estenia davant d'ell, però no va poder evitar que una branca massa baixa li esquinçés la màniga de la túnica de seda verda, teixida a Còrdova, i li esgarrinxés la pell blanca. Una ignorada gota de sang va néixer de la ferida i va lliscar pel canell fins a assecar-se-li entre els dits. Els peus li feien mal. No estava acostumat al calçat militar ni a la vida de soldat. Aquella era, en veritat, la seva primera batalla. Per això va continuar corrent, sense importar-li on acabaria, guiant-se només amb l'instint de l'animal acorralat que s'escapa dels caçadors.

Però l'instint és incert i les forces, finites. A punt de defallir, Marwan es va aturar rere el tronc gruixut d'un pi, panteixant, amb un dolor intens als dits dels peus i sentint de fons els esgarips de terror dels companys de tropa i la bordadissa diabòlica dels gossos. Potser no se

n'havia allunyat prou, però ja no tenia forces per continuar fugint. Era com si, de sobte, davant seu s'hagués obert un abisme immens i insalvable. Recolzat a l'arbre, va tornar a mirar el cel blau i a sentir sobre el rostre el sol potent de migdia. Si no fos per l'extermi que s'estava produint a poca distància d'on era ell, aquell podria haver estat un dia d'estiu envejable, del qual en un altre temps hauria gaudit llegint sota els pollancres de l'alcassaba de Tudela o sentint l'Ebre fluir tranquil. Un ocell d'ales blanques es va posar en una branca propera i va emetre un so curt, dèbil, de confiança, còmplice. L'animal el va mirar amb perplexitat, decantant el cap a esquerra i a dreta, com si el sorprengués que el jove encara fos viu. Però a Marwan aquella visió el va transportar a un món en calma. Per uns moments, per uns instants, va creure que se salvaria de la mort. Un altre cop.

Aquell món de quietud va esclatar com una bombolla quan, per sobre de la remor de la massacre, es va anar imposant una respiració feixuga. Marwan va identificar l'alè del gos que sap que és a prop de la presa. Aquella fressa inquieta es va anar acostant cada cop més on era el jove. L'animal esbufegava, anhelant la carn tendra. L'ofec ansiós del gos venia acompanyat del so pausat que fan les peülles dels cavalls contra les pedres i les branques seques de terra. Un renill, massa a prop, va certificar a Marwan que un cavaller infidel havia seguit el seu rastre pel vessant atapeït de la muntanya. I llavors l'ombra va estrènyer-li les entranyes tan fort que Marwan va creure que s'ofegaria. El dimoni s'excitava davant la respiració del gos i la presència del cavaller cristià, de l'alè de la mort al clatell. I, de sobte, es va fer el silenci.

Ni tan sols s'apreciava el brogit de les branques dels arbres que l'envoltaven, bressolades per la mà invisible

del vent. Així van passar uns segons, eterns com si el temps s'hagués aturat de nou. Marwan va obrir els ulls i va escoltar atentament. L'aire ja no portava els crits dels soldats musulmans. Només sentia el murmuri d'un món en calma. Potser la batalla s'havia acabat? Potser el cavaller havia renunciat a la persecució? L'ocell d'ales blanques va alçar el vol amb un crit de protesta quan Marwan va treure el cap per darrere del tronc on s'ocultava per veure si el cavaller havia desaparegut. El gos, ferotge i enorme, semblava esperar-lo.

El mastí va empetitir els ulls grocs i va mostrar les dents en senyal d'amenaça en veure el rostre tremolós de Marwan. Darrere l'animal, que estava unit per una corda a la sella, un cavaller vestit de negre brandava una espasa que encara regalimava la sang dels companys del jove. El cavaller es va girar cap on era Marwan quan el gos va mutar els grunyts intimidatoris per uns lladrucs desesperats i va descobrir el seu amagatall. Home i noi es van mirar als ulls durant el lapse d'un llamp. En la cara del cavaller, Marwan va creure reconèixer el rostre aterridor del dimoni que habitava dins seu. L'ombra també va semblar espantar-se en albirar el seu reflex en el gest furios del guerrer cristià. El diable va crispar les urpes afilades com el ferro i les va clavar en la carn de Marwan amb un crit punyent.

Llavors va tornar a córrer.

El jove de nou va esquivar arbres, va evitar cops de les branques, va saltar matolls d'herbes altes i espesses, va sentir un dolor insuportable als peus mentre la fatiga li provocava punxades turmentadores a les cuixes i a les costelles. Però ara el perseguia la figura terrible de la mort, transfigurada en un cavaller que aixecava l'espasa per deixar-la caure sobre ell en qualsevol moment i en un gos

salvatge de mandíbules poderoses disposades a esqueixar-li la carn i desmembrar-lo com un animal indefens. No hi havia escapatòria possible, i Marwan ho va comprendre a mesura que va sentir les cames defallir. Sabia que aquella persecució no duraria gaire. Finalment, va caure extenuat sobre un llit de falgueres. O potser es va entrebancar amb les arrels dels pins que sorgien de la terra humida com serps petrificades. No importava la causa de l'ensopegada. L'havien atrapat, i ara la mort l'observava satisfeta amb el seu rostre descarnat.

El ca bordava molt a prop d'ell, embogit, desitjant arrencar-li el cor d'una queixalada. Amb els ulls enterbolits per la por, llagrimejant per l'impacte d'alguna branca, Marwan va veure des de terra com el cavaller contenia les ànsies de l'animal i baixava del cavall, empunyant l'espasa amenaçadorament, i se li acostava amb passes lentes, l'arma refulgint al sol del migdia. El jove va provar d'arrossegat-se com un cuc per fugir d'aquell moment final. Va reaccionar per pur instint. Però el cos no li va respondre. S'havia rendit. La caça s'havia acabat. El cavaller el va agafar amb força pels cabells i va aixecar l'espasa per donar el cop definitiu. En veure que les ales de la mort s'abatien sobre ell, Marwan només va desitjar que el trànsit fos ràpid. Va obrir els ulls per emportar-se la blavor del cel allà on anés. Però, d'esquitllentes, va identificar una cosa que ho va canviar tot.

Sobre la cuirassa del cavaller va veure un emblema. En una llambregada fugaç, va distingir la silueta d'un castell amb unes torres laterals més altes. Sabia perfectament a qui pertanyia aquella divisa. Per això va fer l'única cosa que, potser, li podia salvar la vida. L'última jugada. L'acció del desesper.

—Tingueu pietat, per la casa comtal de Carcassona!

Va parlar en la llengua rocallosa dels infidels, adoptant la postura que havia vist fer als esclaus cristians quan pregaven. Agenollat, amb els dits de les mans entrecreuats i amb el cap cot, la barbeta enganxada al pit, però sense confiança, esperant el cop mortal. Tanmateix, cap acer no va travessar-li la carn. La mort no el va cobrir amb la túnica negra.

Marwan va aixecar els ulls, entre impacient i temorós. El cavaller continuava amb l'espasa suspesa per sobre del cap, quiet com una estàtua. Es va quedar uns instants en aquesta posició, com si la mort l'hagués aturat aferrant-lo pel canell amb una mà de dits desgastats. Marwan, sabent que la vida li depenia d'aquell moment congelat, tremolava amb uns espasmes gairebé imperceptibles. Les convulsions, però, van anar en augment i es van traslladar fins al braç amb què el cavaller prenia els cabells de Marwan. Com si s'hagués contagiats del nerviosisme del jove, el cavall del guerrer cristià va renillar i va esbufegar mentre el gos tornava a bordar, animant l'amo a acabar la feina.

Llavors el cavaller va abaixar l'espasa amb fúria, però no per esquinçar el coll de Marwan, sinó per descarregar el puny sobre el rostre del noi. El jove va caure d'esquena, atordit. La sang tèbia li regalimava dels narius i un dolor intens li va anar creixent des de la part posterior del cap fins al pont del nas. Abans de perdre el coneixement, va veure un ocell d'ales blanques sobrevolant-los i li va semblar apreciar que al bec portava una flor groga de quatre pètals.